

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie wniosku obrońcy oskarżonej o zbadanie spełnienia przez sędziego
wymogów niezawisłości i bezstronności
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 października 2025 r.,
wniosku o wyłączenie sędziego

p o s t a n o w i ł

**na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. wyłączyć sędziego SN Barbarę
Skoczowską od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego SN
Pawła Kołodziejskiego.**

UZASADNIENIE

W dniu 25 czerwca 2025 r. sędzia SN Adam Roch wniósł o wyłączenie sędziego SN Barbary Skoczowskiej od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego SN Pawła Kołodziejskiego, który został wylosowany do rozpoznania wniosku sędziego SN Adama Rocha o wyłączenie sędziego SN Tomasza Artymiuka od rozpoznania sprawy o sygn. akt V KB 1/24, która to sprawa dotyczy wniosku obrońcy oskarżonej o zbadanie spełnienia przez sędziego SN Adama Rocha wymogów niezawisłości i bezstronności.

W uzasadnieniu wniosku sędzia SN Adam Roch wskazał, iż w sprawie istnieją uzasadnione obawy co braku bezstronności sędziego SN Barbary Skoczowskiej, wynikające m.in. z faktu, iż podpisała ona wraz z grupą innych sędziów oświadczenie, w którym zostało wskazane, że wszyscy sędziowie Sądu Najwyższego powołani na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w

składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, pozbawieni są przymiotu niezależności oraz niezawisłości, i z tego względu ich udział w składzie orzekającym w każdym wypadku skutkuje nienależytym składem sądu i nieważnością postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek sędziego SN Adama Rocha o wyłączenie sędziego SN Barbary Skoczkovskiej zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 41 § 1 k.p.k. sędzia ulega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Podstawą wyłączenia sędziego, jako *iudex suspectus*, może być każda okoliczność, jeśli tylko uzasadnia wątpliwość co do bezstronności sędziego, którą należy rozumieć zarówno jako subiektywne odczucie sędziego, jak i jego bezstronność w odbiorze zewnętrznym opartą na zobiektywizowanych przesłankach i analizowaną przez odwołanie się do oceny sytuacji dokonanej przez przeciętnego, rozsądnie rozumującego obserwatora procesu (por. np. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 27 stycznia 1999 r., K 1/98, OTK-A 1999, z. 1, poz. 3, oraz z dnia 20 lipca 2004 r., SK 19/02, OTK-A 2004, z. 7, poz. 67; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 9/07, OSNKW 2007, z. 5, poz. 39; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2009 r., III KK 257/08 oraz z dnia 18 marca 2009 r., IV KK 380/08). Pojęcie "sprawy", o jakim mowa w art. 40 i 41 § 1 k.p.k. odnosi się zarówno do sprawy głównej, rozumianej jako orzekanie w głównym przedmiocie procesu, jak również postępowań incydentalnych, w tym takich, które mają miejsce w ramach sprawy głównej (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2023 roku, I KZP 22/22).

Zdaniem Sądu Najwyższego należy podzielić zaprezentowane we wniosku argumenty o zasadności wyłączenia sędziego SN Barbary Skoczkovskiej od rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego SN Pawła Kołodziejewskiego. Jej udział w rozpoznawaniu przydzielonej sprawy mógłby bowiem wywoływać w odbiorze społecznym wątpliwości co do jej bezstronności.

Jak trafnie wskazał sędzia SN Adam Roch, sędzia SN Barbara Skoczowska, podpisując oświadczenie, w którym zostało wskazane, że wszyscy sędziowie Sądu Najwyższego powołani na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2007 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, pozbawieni są przymiotu niezależności oraz niezawisłości, i z tego względu ich udział w składzie orzekającym w każdym wypadku skutkuje nienależytym składem sądu i nieważnością postępowania, wyraziła swoje stanowisko co do przedmiotu, jaki ma podlegać ocenie w sprawie o sygn. akt V KB 1/24.

Sędzia SN Adam Roch wykazał zatem istnienie przesłanki do zastosowania instytucji wyłączenia, określonej w art. 41 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]